

A N N E

Învățătoare în Avonlea

L.M. MONTGOMERY

vol. 4

A N N E

Învățătoare în Avonlea

Traducător — Aura Pandelescu

PREȘANIA

CAPITOLUL 16 Întruchiparea lucrurilor nădăjduite

– Anne, mi-e *teribil* de foame. Nici n-ai idee, se smiorcăia Davy în timp ce se cățara pe canapeaua de piele din bucătăria de la Green Gables, pe care Anne stătea citind o scrisoare.

– Îți aduc acuși o felie de pâine cu unt, zise Anne absentă.

Era limpede că scrisoarea conținea o veste emoționantă căci obrajii ei erau la fel de roz ca trandafirii din curte, iar ochii înstelați, cum numai ai Annei ar fi putut fi.

– Da' nu mi-e foame de pâine cu unt, spuse dezgustat Davy. Mi-e foame de prăjitură cu prune.

– Oh, râse Anne punând jos scrisoarea și petrecându-și brațul în jurul lui Davy, ca într-o îmbrățișare. Asta e un fel de foame care poate fi ușor îndurată, Davy dragă. Știi că e una din regulile Marillei că nu primești nimic între mese decât pâine cu unt.

– Atunci dă-mi o felie... te rog.

În cele din urmă Davy învățase să spună „te rog”, deși îl adăuga de obicei la sfârșit ca și când ar fi fost o completare târzie. Privi cu încuviințare la felia generoasă pe care i-o aduse Anne.

– Mereu pui mult unt, Anne. Marilla îl întinde foarte subțire. Alunecă mai ușor când e mai mult unt.

După cât de iute dispăru, felia „alunecase” într-adevăr destul de ușor. Davy coborî de pe canapea ca de pe tobogan, cu capul în jos, și se dădu de două ori peste cap pe covor, iar apoi se ridică, după care anunță cu hotărâre:

– Anne, m-am hotărât în legătură cu Raiul. Nu vreau să merg acolo.

– De ce nu? întrebă Anne serioasă.

– Fiindcă Raiul e în podul casei lui Simon Fletcher, și mie nu-mi place de Simon Fletcher.

– Raiul în podul lui Simon Fletcher! exclamă Anne, prea uimită chiar să și râdă. Davy Keith, cine ți-a vârat o asemenea idee în cap?

– Miltie Boulter spune că acolo e. S-a petrecut săptămâna trecută, la școala de duminică. Lecția era despre Ilie și Elisei. Eu m-am ridicat și am întrebat-o pe domnișoara Rogerson unde se află Raiul. Domnișoara Rogerson a părut foarte

jignită. Era oricum supărată pentru că atunci când ne-a întrebat ce i-a lăsat Ilie lui Elisei când a fost ridicat la Rai, Milty Boulter a răspuns: „Hainele lui vechi”, și noi am râs cu toții înainte să ne gândim. Mi-aș dori să poți gândi înainte să faci un lucru, pentru că așa nu l-ai mai face. Dar Milty nu a vrut să fie obraznic. Pur și simplu nu și-a putut aminti cum se numea haina lui. Domnișoara Rogerson a spus că Raiul este acolo unde se află Dumnezeu și că nu trebuie să pun asemenea întrebări. Milty mi-a dat un ghiont și mi-a șoptit „Raiul se află în podul unchiului Simon. Îți *esplic* pe drum.” Așa că mi-a *esplicat* când ne întorceam spre casă. Milty se pricepe tare la *esplicat*. Chiar dacă nu știe nimic despre un lucru, inventează o groază de lucruri ca să-ți *esplice* totuși ceva. Mama lui e sora doamnei Simon și a fost cu ea la înmormântare când a murit verișoara lui, Jane Ellen. Preotul a spus că a plecat în Rai, deși Milty spunea că era chiar în fața lor în coșciug. Da’ apoi s-a gândit că au dus coșciugul în pod. Ei bine, după ce s-a terminat totul, când Milty și mama lui au urcat la etaj ca să-și ia boneta, a întrebat-o unde era Raiul la care a plecat Jane Ellen. Ea a arătat în sus spre tavan și a zis: „Acolo, sus”. Milty știa că mai sus de tavan nu mai era nimic decât podul, așa a aflat. De atunci, îi e tare frică să mai meargă la unchiul Simon.

Anne îl luă pe Davy pe genunchi și făcu tot ce-i stătea în putință să deslușească această încurcătură teologică. Era mult mai potrivită pentru sarcina aceasta decât Marilla, căci își aducea aminte de propria copilărie și avea o înțelegere instinctivă a ideilor năstrușnice pe care le aveau uneori chiar și copiii de șapte ani în privința unor lucruri care pentru adulți erau, bineînțeles, foarte clare și simple. Tocmai izbutise să-l convingă pe Davy că Raiul *nu* se afla în podul lui Simon Fletcher, când Marilla se întoarse din grădină, unde adunase mazăre cu Dora.

Dora era un sufletel sânguincios, nicicând mai fericit ca atunci când putea „ajuta” la felurite mici sarcini, potrivite pentru degețelele ei dolofane. Dădea de mâncare găinilor, aduna cartofi, ștergea vasele și îndeplina numeroase alte însărcinări. Era curată, credincioasă și atentă. Nu era nevoie să i se spună de două ori cum să facă un lucru și nu uita niciodată de vreuna din micile ei îndatoriri. Davy, pe de altă parte, era destul de nepăsător și uituc, dar avea însușirea înnăscută de a te face să-l îndrăgești. Anne și chiar și Marilla îl preferau între cei doi.

În vreme ce Dora dezghioca mândră boabele de mazăre, iar Davy făcea din teci bărci cu catarge din bețe de chibrit și vele de hârtie, Anne îi spuse Marillei despre conținutul minunat al scrisorii primite.

– Oh, Marilla, ce crezi? Am primit o scrisoare de la Priscilla în care îmi spune că doamna Morgan se află pe Insulă și că, dacă joi e potrivit pentru noi, vor veni în Avonlea și vor ajunge la noi pe la orele douăsprezece. Vor petrece după-amiaza cu noi și vor porni spre White Sands seara pentru că niște prieteni americani ai doamnei Morgan sunt cazați acolo. Oh, Marilla, nu-i așa că e minunat? Nu-mi vine să cred că nu e un vis!

– Presupun că doamna Morgan este destul de asemănătoare cu ceilalți oameni, zise Marilla sec, cu toate că se simțea și ea puțin entuziasmată. Doamna Morgan era o femeie faimoasă, iar o vizită din partea ei nu era ceva obișnuit. Prin urmare vor sta la prânz?

– Da. Oh, Marilla, aș putea să gătesc eu toate felurile pentru prânz? Vreau să simt că pot face și eu ceva pentru autoarea cărții „Grădina trandafirilor îmbobociți”, chiar dacă ar fi doar să gătesc o masă pentru ea. Nu te superi, nu?

– Vai de mine, nu sunt atât de dornică să mă încing în fața unui foc aprins în luna lui iulie ca să mă supăr dacă altcineva vrea să facă asta. Ești mai mult decât binevenită.

– Îți mulțumesc, zise Anne, de parcă Marilla tocmai i-ar fi acordat o mare favoare. Voi pregăti meniul în seara aceasta.

– Sper că n-ai de gând să faci totul cu prea mult stil, o avertiză Marilla, ușor îngrijorată de nota pompoasă a cuvântului „meniu”. Probabil o să ai necazuri dacă încerci.

– Nu, n-am de gând să fac totul „cu prea mult stil”, dacă te referi la a pregăti ceea ce nu mâncăm de obicei în zilele de sărbătoare, o asigură Anne. Ar însemna afectare, și, cu toate că știu că nu am la fel de mult bun-simț și echilibru pe cât ar trebui să aibă o fată de șaptesprezece ani și o învățătoare, nu sunt chiar *atât* de naivă. Dar vreau să fie totul cât se poate de plăcut și aerisit. Dragă Davy, nu lăsa tecile de mazăre pe scările din spate... cineva ar putea aluneca pe ele. Pentru început, voi servi o supă ușoară... știi doar că pot face o supă cremă de ceapă bună... apoi pui la cuptor. Îi voi pregăti pe cei doi cocoși albi. Sunt foarte atașată de cocoșii aceia, mi-au fost animale de companie de când i-a scos cloșca gri doar pe ei doi... erau ca doi bulgărași de soare. Totuși, știam că la un moment dat va trebui să-i sacrificăm și nu cred că vom avea un prilej mai deosebit decât acesta. Oh, Marilla, eu nu pot să-i tai ... nici măcar de dragul doamnei Morgan. Va trebui să-l rog pe John Henry Carter să vină să-i taie.

– Pot eu, se oferi Davy, dacă îi ține Marilla de picioare, fiin'că cre' că o să-mi ocupe amândouă mâinile toporul. E amuzant să-i vezi țopăind după ce le tai capetele.

– Apoi vor urma mazăre, fasole și cartofi cu smântână și o salată verde, ca să meargă cu legume, iar în ceea ce privește desertul, va consta în plăcintă cu lămâie și frișcă, cafea, brânză și eclere. Mâine pregătesc plăcintele și eclerele. Îmi scot și rochia albă de muselină. Trebuie să-i spun Dianei în seara asta fiindcă și ea o să vrea s-o țină puțin la aer pe a ei. Eroinele doamnei Morgan sunt aproape mereu îmbrăcate în muselină albă. Eu și Diana am căzut de acord că așa ne vom îmbrăca dacă o vom întâlni vreodată. Va fi ca un drăguț compliment, nu-i așa? Dragă Davy, nu îndesatecile de mazăre în crăpăturile din podea. Trebuie să îi invit pe soții Allan și pe domnișoara Stacy la masă pentru că sunt cu toții nerăbdători să o cunoască pe doamna Morgan. Ce noroc să vină când e aici și domnișoara Stacy. Dragă Davy, nu te juca cu tecile în găleata cu apă, mergi afară la jgheab. Sper să fie vreme frumoasă joi. Cred că așa va fi pentru că unchiul Abe a zis ieri noapte, când a fost în vizită la domnul Harisson, că o să plouă mare parte din săptămână.

– E semn bun, încuviință Marilla.

În seara aceea, Anne alergă până la Orchard Slope să-i dea aceste vești Dianei care se înflăcăra și ea foarte tare la auzirea lor. Dezbătută problema în leagănul de sub salcia mare din grădina familiei Barry.

– O, Anne, n-aș putea să te ajut și eu la gătit? o imploră Diana. Știi că pot pregăti o minunată salată verde.

– Sigur că da, spuse Anne fără egoism. Voi avea nevoie de ajutorul tău și la decorat. Vreau să transform salonul într-un *umbrar* de muguri înfloriți... Vom decora masa din salon cu trandafiri sălbatici. O, cât sper ca totul să meargă bine! Eroinele doamnei Morgan nu intră *niciodată* în bucluc, nici nu sunt prinse pe picior greșit, ci sunt mereu stăpâne pe situație și foarte bune gospodine. Par niște gospodine *înnăscute*. Îți amintești că Gertrude din „Zilele în Edgewood” ținea rânduiala casei pentru tatăl ei când avea doar opt ani!? Eu când aveam opt ani nu știam decât să cresc copii. Doamna Morgan trebuie să fie o autoritate în ceea ce privește fetele din moment ce a scris atât de mult despre ele. Îmi doresc așa de mult să îmi facă o părere bună despre noi... Mi-am imaginat de zeci de ori, și de fiecare dată altfel, cum va decurge ziua... cum va arata ea, ce va spune, ce voi spune eu. Sunt foarte neliniștită în privința nasului meu. După cum vezi, am șapte pistrui pe el. Mi-au apărut la picnic când am umblat prin soare fără pălărie. Cred că sunt cârtitoare dacă mă plâng de ei când ar trebui să fiu recunoscătoare că nu-i am pe toată fața, ca odinioară... dar mi-aș fi dorit să nu

apară. Toate eroinele doamnei Morgan au tenuri perfecte. Nu-mi amintesc de niciuna cu pistrui.

– Ai tăi nici nu prea se văd, o liniști Diana. Încearcă să pui puțin suc de lămâie pe ei la noapte.

Ziua următoare, Anne găti plăcintele și eclerele, își aranjă rochia de muselină, mătură și șterse praful din toate încăperile din casă, un efort inutil căci ferma Green Gables era, ca de obicei, curată lună, așa cum îi plăcea Marillei. Anne simțea însă că și un simplu fir de praf ar fi fost o pângărire a unei case ce va fi onorată de vizita Charlottei E. Morgan. A curățat până și dulapul „universal” de sub scări, cu toate că nu era nici cea mai mică posibilitate ca doamna Morgan să arunce vreo privire înlăuntrul lui.

– Vreau să *simt* că totul este într-o ordine desărvârșită, chiar dacă nu se vede, îi spuse Anne Marillei. Știi, în cartea „Cheile de aur”, face ca două din eroinele ei, Alice și Louisa, să ia ca motto versurile lui Longfellow¹:

¹ Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882), poet și educator american, primul traducător al Divinei Comedii a lui Dante Alighieri. Autor de poeme lirice adeseori cu teme mitologice și de legendă.

*În vremuri trecute, în arte,
Ziditorii lucrau cu cea mai mare grijă
La detaliile nevăzute
Căci zeii văd pretutindeni.*

Astfel, păstrau mereu scările beciului frecate bine și nu uitau niciodată să măture pe sub paturi. Aș avea conștiința încărcată dacă dulapul acela ar fi fost în dezordine cât timp va fi doamna Morgan în casă. De când am citit „Cheile de aur”, în aprilie anul trecut, eu și Diana am luat motto-ul acesta și ni l-am însușit.

În seara aceea, John Henry Carter și Davy căzură de acord să execute cei doi cocoși albi. Anne îi jumulea, o sarcină de obicei neplăcută, dar în acea clipă măreață în ochii ei din pricina destinației celor două păsări grase.

– Nu-mi place să jumulesc păsările, îi spuse Anne Marillei, dar nu e oare o bucurie că nu trebuie să ne punem sufletul în ceea ce ne fac mâinile? Cu mâinile curățam cocoșii, dar îmi imaginam că străbat Calea Lactee.

– Mi s-a părut că împrăștii mai multe pene pe jos decât de obicei, remarcă Marilla.

Anne îl trimise apoi pe Davy la culcare, făcându-l să promită că se va purta impecabil ziua următoare.

– Dacă mă port cât pot de bine mâine, mă lași să fiu cât vreau de rău poimâine? a întrebat Davy.

– Nu pot, îi răspunse Anne cu rezervă, dar vă iau pe tine și pe Dora la plimbare cu barca până la capătul lacului. Coborâm apoi la mal pe bancurile de nisip și facem un picnic.

– Sunt de acord, promit să fiu cuminte. Aveam de gând să merg la domnul Harrison și să trag cu mazăre în Ginger cu noua mea praștie, dar pot să fac asta și într-altă zi. Cre’ că va fi ca o zi de duminică, dar un picnic la malul lacului *răscumpără* totul.

CUPRINS

5	Capitolul 16	Întruchiparea lucrurilor nădăjduite
16	Capitolul 17	O serie de accidente
32	Capitolul 18	O aventură pe Șoseaua Conservatorilor
47	Capitolul 19	Frumusețea unei zile simple
64	Capitolul 20	Cum se întâmplă adesea...
76	Capitolul 21	Încântătoarea domnișoară Lavendar
96	Capitolul 22	Lucruri mărunte
104	Capitolul 23	Povestea de dragoste a domnișoarei Lavendar
115	Capitolul 24	Profetul în patria sa
128	Capitolul 25	Un scandal în Avonlea
146	Capitolul 26	Dincolo de cotitura drumului
163	Capitolul 27	O după-amiază la casa de piatră
181	Capitolul 28	Prințul se întoarce la palatul fermecat
197	Capitolul 29	Poezie și proză
207	Capitolul 30	O nuntă la casa de piatră

Lucy Maud Montgomery Anne of Avonlea

Traducător/ Aura Pandele

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout/ Andreea Mihaiu

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728303566